

Cartea Iona - Capitolul 3

Iona în Ninive

Johannes Nicolaas Voorhoeve

© Beröa_Verlag/Arhelger, Online începând de la: 22.03.2021, Actualizat: 22.03.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Capitolul 3 – Iona în Ninive

„Planul lui Dumnezeu trebuie să se realizeze” (Isaia 46.10)

Acest cuvânt adresat poporului de profetul Isaia se potrivește și cu partea din istoria lui Iona, pe care o avem acum în față. Oricât de mult ar căuta oamenii să-L evite pe Dumnezeu, să acționeze și să umble după bunul lor plac, totuși voia lui Dumnezeu trebuie să se facă. Sfârșitul este întotdeauna glorificarea Lui.

Este adevărat că noi putem fi cauza unor mari întârzieri, dacă nu ascultăm de vocea lui Dumnezeu și nu acționăm așa cum Se așteaptă El de la noi să acționăm, sau dacă nu umblăm conform gândurilor Sale și pentru gloria Sa. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că sfatul Său se va împlini și că El, Cel Atotînțelept și Atotputernic, Își va îndeplini scopul.

Da Costa, un poet olandez, a spus cândva: „Când un tren deraiază, provoacă o staționare, pentru că este nevoie de mult mai mult timp pentru a readuce trenul pe șine decât a fost nevoie pentru a-l deraia.” Cât de adevărat este acest lucru! Odată ce un tren deraiază, apar întârzieri mari. Trenul în sine nu poate înainta, iar alte trenuri sunt întârziate de acesta. În diferite stații apar dificultăți în ceea ce privește planurile de călătorie ale multor persoane. Confuzia și numeroasele întârzieri pot fi cauzate de o deraiere minoră. Cu toate acestea, de cele mai multe ori este posibilă remedierea rapidă a defecțiunii, astfel încât trenul să își continue drumul pe linia prescrisă și să ajungă în cele din urmă la destinație.

Aceasta este o imagine potrivită a stării celor care se îndepărtează de Dumnezeu, pe care, în fond, Îl cunosc și Îl iubesc. Ei nu trebuie să fie profeți și slujitori ca Iona. Alții, de asemenea, pot aduce destulă confuzie pe calea vieții lor și pot provoca piedici la cei cu care intră în contact. Da, pot lua naștere întârzieri de mulți ani, până când Dumnezeu trebuie să intervină în cele din urmă cu putere. El știe cum să îndrepte lucrurile, știe cum să ajungă la scopul pe care îl are în vedere. „Planul lui Dumnezeu trebuie să se realizeze.”

Să ne reamintim, așadar, că acest cuvânt al profetului Isaia nu este nicidecum un pașaport ca să putem face sau nu face după voința proprie și ce nu este bine. Vai, câte întârzieri, confuzii, dificultăți și greutăți în călătoria vieții noastre ne-am provocat singuri. Suntem o pagubă pentru noi înșine și pentru alții și aducem umbre asupra mărturiilor noastre și ale altora. Dar este o mângâiere prețioasă să știm că Dumnezeu, în harul Său, în ciuda neajunsurilor și a slăbiciunilor noastre, Își va îndeplini totuși în mod miraculos scopul. Nimic și nimeni nu poate zădărnici planurile Sale.

*

Al treilea capitol începe cu cuvintele: „Și cuvântul Domnului a fost către Iona a doua oară”.

Pentru a doua oară! În primul capitol se vorbește despre prima dată. „Și cuvântul Domnului a fost către Iona, fiul lui Amitai, zicând: «Ridică-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și strigă împotriva ei; pentru că răutatea lor s-a suit înaintea Mea.»”

Cuvântul Domnului, un mesaj de la Domnul, i-a fost adresat lui Iona. A fost foarte clar. Dar Iona nu s-a supus. El s-a lăsat influențat de sentimente naționale și, acționând după propria voință și gândire, a fugit la lafo, pentru a se îmbarca de acolo spre Spania, când ar fi trebuit să plece spre est, spre Ninive. A fugit de la fața Domnului. De două ori ni se spune acest lucru (Iona 1.3,10). Devenise un slujitor necredincios. Stăpânul îi vorbise așa cum îi vorbise cândva lui Ilie, dar în timp ce acesta din urmă a adus mesajul casei regale: „În Numele Domnului, în fața căruia stau” (compară cu 1. Împărați 17.1), Iona a părăsit fața Domnului.

„Strigă împotriva lor”, a spus Domnul. Dar Iona se temea de bunătatea lui Dumnezeu, se temea că în cele din urmă va fi făcut de rușine ca profet și nu a vrut să anunțe judecata. Cunoaștem urmările triste. El ajunge în furtună și în pește. Și dacă Dumnezeu s-ar fi purtat cu Iona după dreptate, așa cum se aștepta să se facă cu Ninive, Iona ar fi trebuit să piară mizerabil. Dar ce bine că Domnul este milostiv, îndelung răbdător și mare în îndurare. El nu l-a lăsat pe Iona să piară în mare. El a comandat un pește, care l-a înghițit fără să-l rănească, astfel încât, în pântecul peștelui, Iona a avut ocazia să se întoarcă la Dumnezeu. A putut să-L cheme și să-L implore și a aflat ce Dumnezeu milostiv era Dumnezeuul său. Dumnezeu l-a ascultat și a poruncit peștelui să îl scuipe pe Iona înapoi pe uscat.

Acolo stă acum profetul. Poate nu departe de locul de unde a plecat. Este adevărat că nu știm în ce loc s-a întors pe uscat. Dar calea lui Dumnezeu este întotdeauna de așa natură încât noi trebuie să ne întoarcem în locul de unde ne-am abătut și apoi să o luăm de la capăt.

Iona este acum o dovadă a milei infinite a lui Dumnezeu și a puterii Sale dătătoare de viață. Acolo stă ca unul care a înviat din morți. Poate că înfățișarea lui trădează încă pericolul de moarte de care a scăpat. Poate că are încă capul împletit cu iarba de mare, dar - trăiește. Și Dumnezeu, care încă îl recunoaște pe Iona ca slujitor al Său, îi adresează cuvântul Său pentru a doua oară.

Ne-am gândit vreodată cât de des spune Dumnezeu: „Fă-o din nou; repetă!”? Iona nu a ascultat de vocea lui Dumnezeu, a fugit de prezența Lui, dar când s-a întors din drumul său, Dumnezeu îi oferă ocazia de a se revanșa pentru eșecul său. Petru nu a ținut seama de avertismentul Domnului, a căzut, s-a lepădat de Stăpân; dar când își recunoaște vina și plângând cu amar o mărturisește, Domnul îl restabilește, îl ia înapoi în slujba Sa și îi dă ocazia să repare ceea ce a greșit.

Atunci când un elev trebuie să rezolve o problemă dificilă de aritmetică la școală și nu are nicio dorință de a se strădui, gândindu-se poate mai mult la joacă decât la muncă, și nu reușește, profesorul este mâhnit. El își dă seama că nu lipsa de pricepere, ci lipsa de voință este cauza eșecului. Urmează pedeapsa, dar și: fă-o din nou! Acest lucru nu este plăcut pentru profesor. Încă o dată trebuie să-l supravegheze pe băiat, să-i verifice tema, poate să-i dea o pedeapsă. Este nevoie de răbdare. Dar nu există altă cale, pentru că sarcinile trebuie făcute. Fă-o încă o dată!

Mama o învață pe fiica ei să tricoteze, dar copila nu are nicio dorință și face greșeală după greșeală. Acum, mama trebuie să o pedepsească, să ridice copcile scăpate, să repare ce a tricostat greșit și să îl instruiască din nou pe copil. Acest lucru o costă foarte mult timp. Și apoi

vine porunca: Acum încă o dată! Începe din nou! Căci fata nu trebuie doar să vadă ce a greșit, ci și să facă ceea ce nu a avut chef să facă la început. De asemenea, munca trebuie să fie bine făcută.

Face parte din educație să îi lăsăm pe oameni să facă un lucru din nou. Învățăm acest lucru de la marele și divinul Maestru prin modul în care își educă slujitorii. „Repetiția”, spunea un educator, „este mama tuturor învățăturilor”.

Petru, „încă o dată!”

Petru a avut ocazia, după ce și-a mărturisit vina și după ce Isus l-a restaurat într-o întâlnire specială, să îi facă pe alți să conștientizeze pericolele în care se aflau. O face cu curaj și credincioșie, nu pentru că a uitat eșecul său, ci pentru că își amintește cu durere amară cât de mult a greșit. Acum, pentru a doua oară, el vrea să fie un mesager corect al lui Dumnezeu. Acum este pregătit să comunice voința și gândurile lui Dumnezeu altora. Da, Petru, care a spus: „Nu-L cunosc pe Omul acesta” (Matei 26.72), mărturisește de șapte ori în epistolele sale despre prețiozitatea Persoanei lui Hristos și despre mântuirea prin harul Său.

Iona, „încă o dată!”

După ce și-a mărturisit vina pe corabie, după ce a strigat către Dumnezeu cu adâncă pocăință în pește și a primit iertare deplină, Iona are ocazia să le vestească ninivitenilor că Dumnezeu este un Judecător drept și că toți cei care nu ascultă de glasul Lui vor fi supuși judecății.

Acum Iona stă acolo. Este ca și cum Dumnezeu ar fi spus: „Oricum ai fi fost, Iona, vreau să te folosesc pe tine și pe nimeni altcineva, pentru că iertarea mea este deplină. Scoală-te și mergi în cetatea cea mare.”

De trei ori Domnul l-a întrebat pe Petru: „Mă iubești?” (Ioan 21.15-17). El vrea să-l facă conștient de profunzimea căderii sale, să-i arate încrederea Lui în propria iubire și că se încrede în propriile forțe. În mod similar, Dumnezeu nu-i spune lui Iona, ca și prima dată, „Strigă împotriva lor”, ci adaugă: „Strigă strigarea pe care ți-o voi spune” (Iona 3.2). Pe de altă parte, El nu mai amintește răutatea ninivitenilor. Pentru că acum nu mai este vorba doar de răul din Ninive; ci și răul din comportamentul lui Iona este de asemenea în fața ochilor Lui. Acum slujitorul nu trebuia să adauge nimic de la sine, ci doar să transmită mesajul lui Dumnezeu cu credincioșie oamenilor la care este trimis.

Iată, acesta este semnul robilor credincioși: „Eu îi zic acestuia: «Du-te!», și se duce; și la altul: «Vino!» și vine” (Luca 7.8). Despre îngeri se mărturisește că ei sunt „împlinitori ai cuvântului Său”, „ascultători de glasul cuvântului Său” (Psalmul 103.20-21).

Ce efort face Dumnezeu în a-Și aduce copiii, slujitorii și profeții până aici! Câtă înțelepciune există în călăuzirea Sa pentru a ne învăța să acționăm conform voinței Sale. Să ne gândim puțin la propria noastră istorie. De câte ori ar fi trebuit să acționăm altfel! De câte ori a trebuit să repetăm sarcina noastră și de câte ori a fost tot defectuoasă și a doua oară! Ce răbdare are Dumnezeu cu noi, o dată și de două ori, iar și iar se întoarce la noi! Căci El vrea să ne

folosească pe noi, instrumente slabe, în slujba Sa. Am vrea și am putea noi să folosim astfel de servitori nepricepuți în serviciul nostru?

Propriile interese ale lui Marcu au avut întâietate față de cele ale Domnului, astfel încât apostolul Pavel nu a mai vrut să-l ia cu el în călătorie. Incapabil, el este dat la o parte. Dar când Marcu și-a revenit, a fost din nou folosit pentru a sluji în lucrarea Domnului. „El îmi este folositor pentru slujbă” (2. Timotei 4.11), scrie mai târziu același apostol. Și Dumnezeu se folosește de slujitorul neglijent de până atunci pentru a face să fie scrisă evanghelia Slujitorului Său *credincios*, Isus Hristos. De peste patruzeci de ori în această scurtă Evanghelie apare cuvântul „îndată”, care marchează atât de mult ascultarea slujitorului credincios. Ce frumos este!

Există încă o lecție specială pentru noi în acest sens. Cât de ușor suntem înclinați să îi condamnăm pe alții și cât de puțin suntem dispuși să îi ajutăm să se ridice din nou. Putem fi convinși că creștinii care și-au recunoscut și mărturisit neascultarea în școala Maestrului sunt cei mai potriviți pentru a le da celorlalți o impresie profundă despre harul și puterea dragostei Domnului nostru și pentru a le atrage atenția asupra lipsurilor lor viitoare, chiar și atunci când poate că nu și-au recunoscut și condamnat încă pe deplin răul din rădăcină și nu au stârpit definitiv răul din rădăcină. Aflăm acest lucru din istoria lui Iona.

Iona este profund afectat de harul Domnului. El trece cu succes cel de-al doilea test. Când Stăpânul îl cheamă a doua oară, el nu răspunde, așa cum scrie în parabola celor doi fii: „«Nu vreau»; dar după aceea, părându-i rău, s-a dus”; și nici nu spune: „«Mă duc, Doamne», și nu s-a dus” (Matei 21.28-30). El acționează ca „al treilea Fiu” (cu respect fie Domnul numit astfel de data aceasta), marele și credinciosul Slujitor al lui Dumnezeu, care a acționat cândva în ascultare desăvârșită. El a spus: „Mă duc!”, și S-a dus.

În interiorul peștelui, Iona a învățat să fie ascultător fără să contrazică, pentru că acolo a avut parte de puterea și dragostea iertătoare a lui Dumnezeu. Cu această putere, el pornește acum spre marea cetate, care ne este descrisă ca fiind un oraș mare cât trei zile de mers. Misiunea sa a fost extrem de dificilă. Cetatea, în care a intrat el, era foarte mare și mare era păcatul locuitorilor ei. Dar mare era și Dumnezeul său, sub a cărui protecție nu avea de ce să se teamă.

Iona a plecat „după cuvântul Domnului”. Domnul îi spusese să strige mesajul pe care i-l va da. Cuvântul Domnului dă puterea de a face orice, puterea de a merge, puterea de a vesti Cuvântul. Ei „vesteau ... Cuvântul Domnului” (Faptele apostolilor 15.35). Noi predicăm din ascultare; Domnul a lăsat o poruncă care trebuie îndeplinită. De aceea nu vrem și nici nu trebuie să predicăm propriile noastre gânduri, ci ceea ce a spus Dumnezeu Însuși. Nimic nu trebuie atenuat, nimic nu trebuie înăsprit, nimic nu trebuie îndepărtat, nici adăugat. Trebuie să vorbim ca și cum am fi gura Domnului. Uneori vom vorbi cu cuvinte ca un ciocan sau ca un foc, apoi ca un balsam vindecător, cuvinte ca aurul prețios, apoi ca o sabie cu două tăișuri, cuvinte care distrug orice speranță, iar apoi cuvinte care vindecă și ridică.

Vom vedea că Iona nu a învățat aceasta din urmă, deși a adus mesajul lui Dumnezeu la Ninive, conform cuvântului Domnului.

*

Iona a început să intre în cetate cale de o zi. Iată ce ne spune simpla relatare biblică. Dar ce a precedat această relatare simplă? Profetul a trebuit să facă o călătorie lungă, să traverseze Palestina, apoi pe drumul nesfârșit al caravanelor prin Damasc până în Asiria.

Dumnezeu l-ar fi putut muta pe Iona chiar la Ninive, după ce peștele l-a aruncat. Despre Filip, care se îndrepta spre Gaza, citim că a fost găsit la Asdod (Faptele apostolilor 8.40). Este o ușurință pentru Dumnezeu să aducă deodată un slujitor în alt loc. Să ne gândim la Ilie, care a luat-o înaintea cailor iuți ai lui Ahab. Dar Dumnezeu nu a acționat astfel cu Iona. Iona trebuia să simtă că a mers pe un drum propriu. În timpul lungii călătorii a avut ocazia să reflecteze asupra neascultării sale și să se întărească în har. Apoi, când a ajuns la Ninive, a văzut ce câmp imens de lucru îl aștepta. Ce cetate! O cetate cât trei zile de călătorie. Istoricii relatează că avea un zid înalt de 30 de metri, atât de lat încât trei care puteau trece pe el unul lângă altul. Pe zid erau douăzeci și cinci de turnuri, fiecare înalt de șizeci de metri.

De ani de zile se fac săpături în Asiria, a cărei capitală a fost Ninive, și s-au găsit rămășițe de clădiri antice și fragmente de zid, toate inscripționate, confirmând adevărul Bibliei, care vorbește despre măreția și gloria acestui oraș.

Proorocul Naum spune despre Ninive aproximativ o sută de ani mai târziu: „Prădați argintul! Prădați aurul! Pentru că fără sfârșit este comoara splendidă a tuturor vaselor de preț.” „Ți-ai înmulțit negustorii mai mult decât stelele cerului” (Naum 2.9; 3.16). Ce bogăție!

Deci, această cetate comercială, ai cărei negustori adunaseră toate comorile pământului, era și o cetate cu o bogată viață vegetală și animală. Nu vorbește oare istoria lumii despre frumoasele grădini ale acestei cetăți? Nu vorbește oare Biblia de multe vite, în afară de o sută douăzeci de mii de copii minori? Între un complex de patru districte existau câmpiile mari pentru turme. Dar marea bogăție a devenit cauza căderii cetății Ninive. Cât de des abundența și prosperitatea devin o capcană pentru oameni. Se fac multe rugăciuni pentru cei săraci și pentru toți cei care sunt în nevoie. Dar ar trebui să ne rugăm și pentru cei bogați. Cu ceva timp în urmă, câțiva credincioși s-au adunat să se roage pentru un frate care devenise foarte bogat. Bogăția nu pusese încă stăpânire pe el, așa că ei s-au simțit îndemnați să strige către Dumnezeu pentru ca El să îl ferească pe frate să nu devină arogant și să nu-și pună nădejdea în bogății, ci mai degrabă să le folosească „pentru a se îmbogăți în fapte bune” (1. Timotei 6.17-19).

Dumnezeu a văzut bogăția din Ninive, a văzut și mândria și risipa. El a văzut că se apropie momentul judecății, al răsturnării, pentru că nu mai putea suporta cetatea. De aceea l-a trimis pe slujitorul Său, pentru că „El nu are nici o plăcere în moartea păcătosului”. El a vrut să avertizeze cetatea, pentru ca ea să scape de judecata care urma să vină.

Prin urmare, Iona a trebuit să predice *împotriva* cetății Ninive. Dar Dumnezeu nu l-a lăsat singur în această situație. A mers cu el. În puterea Sa, Iona a pătruns în cetate predicând cale de o zi.. „A strigat și a zis: «Încă patruzeci de zile și Ninive va fi răsturnată!»”. Cuvinte scurte, dar bogate în conținut. Acesta nu va fi fost întregul conținut al predicii sale, dar a fost, în

rezumat, tema predicii sale. Dumnezeu Însuși îi va fi dat timpul de patruzeci de zile, pentru că el trebuia să predice doar ceea ce Dumnezeu îi punea în gură.

Numărul patruzeci este un număr simbolic și semnifică o perioadă de încercare, verificare și purificare, dar în același timp și de responsabilitate. Și aici acest număr este folosit în acest sens. Patruzeci de zile de amânare a judecării le-au dat ocazia de a se verifica pe ei înșiși și de a se întoarce de la căile rele. Cât de puternică trebuie să fi fost predica lui Iona! Un străin înfricoșător și-a ridicat fără teamă glasul în piețe și pe străzi, anunțând o judecată iminentă și teribilă ca urmare a păcatului și a nelegiurii!

Și ce s-a întâmplat? Predica lui Iona a făcut o impresie profundă. Probabil că niciun predicator nu a obținut vreodată un asemenea efect. Nu a existat doar o trezire a câtorva, ci a tuturor. Toată cetatea, bogați și săraci, cei de sus și cei de jos, cei mari și cei mici, au crezut în cuvântul lui.

Cât de frumoase sunt cuvintele Sfintei Scripturii: „Și oamenii din Ninive L-au crezut pe Dumnezeu și au vestit un post și s-au îmbrăcat în sac, de la cel mai mare al lor până la cel mai mic al lor. Și cuvântul a ajuns la împăratul din Ninive; și el s-a ridicat de pe tronul lui și și-a scos mantia de pe el și s-a acoperit cu sac și s-a așezat în cenușă. Și a făcut să se audă și să se vestească în Ninive, prin hotărârea împăratului și a mai-marilor săi, zicând: «Nici un om, nici animal, din cireadă sau din turmă, să nu guste nimic, nici să nu pască, nici să nu bea apă; ci și om și animal să se acopere cu sac și să strige tare către Dumnezeu și să se întoarcă fiecare de la calea lui cea rea și de la violența care este în mâinile lor. Cine știe dacă Dumnezeu nu Se va întoarce și Îi va părea rău și Se va întoarce de la aprinderea mâniei Sale, ca să nu pierim?» (Iona 3.5-9). –

Cum a fost obținut acest succes glorios, această pocăință deodată a unui oraș întreg? Oamenii din Ninive „s-au pocăit la propovăduirea lui Iona”, citim de două ori în evangheliile prin gura Domnului (Matei 12.41; Luca 11.32).

Iona cu siguranță a chemat cu mare putere de convingere; probabil că și persoana lui a făcut impresie. Dar, cu siguranță, seriozitatea sa; mai presus de toate, mesajul său în sine.

Acestea sunt două lucruri importante în predicarea Cuvântului: Mesajul cu toată seriozitatea și cu convingerea fermă că l-am primit de la Dumnezeu Însuși pentru a-l transmite altora. Credeți că Iona le-a spus locuitorilor din Ninive că a fugit de Domnul și că, mai târziu, Dumnezeu l-a însărcinat a doua oară? Credeți că Iona ar fi vorbit despre furtună și ar fi povestit despre peștele în al cărui pânțec a fost? Nu știm. Este posibil, chiar foarte probabil, ca ascultătorii să fi auzit ceva din istoria lui, astfel încât Iona să fi fost în fața lor ca un semn real și ca unul care a fost salvat în mod minunat de la moarte. De aceea Ninive a ascultat glasul lui ca pe un glas din cer.

Istoria universală ne spune, și este confirmată de arheologie, că Ninive trecea printr-o criză în acea perioadă. Acest lucru a făcut cu siguranță ca acel oraș să fie mai dispus să asculte predicatorul care stătea în fața lor ca unul trimis din cer. Dar nici măcar această circumstanță nu ar fi putut duce singură la convertire. Dacă cineva învie din morți, „nici măcar atunci nu se

vor lăsa convingși”, aflăm din gura lui Avraam (Luca 16.31).

Nu, criza, seriozitatea mesajului și puterea predicii au lucrat împreună, dar Duhul lui Dumnezeu a fost cel care a adus pocăința în inimile locuitorilor din Ninive. Nu este aceasta o nouă minune a lui Dumnezeu? Duhul lui Dumnezeu începuse deja să lucreze în Ninive înainte de venirea predicatorului. Duhul lui Dumnezeu a fost cel care a dat putere mesajului Său; Duhul lui Dumnezeu a făcut ca Cuvântul să intre în inimi și să-i aducă pe oameni la convertire.

„Prin Duhul Meu se va face.”

Fie ca acest lucru să fie o mângâiere pentru toți predicatorii Săi și pentru toți copiii lui Dumnezeu: Dumnezeu îl binecuvântează pe cel care proclamă mesajul Său cu deplină convingere și El lucrează prin Duhul Său în inima și conștiința ascultătorilor.

Nu trebuie să ne gândim aici la o naștere din nou reală „din apă și din Duh” (Ioan 3.5). Era vorba, în primul rând, de o convertire națională la Dumnezeu, de o credință în Dumnezeul lui Iona, în cuvintele pe care El a lăsat să le fie predicate. Cu toate acestea, cât de mare, puternic și glorios este ceea ce găsim aici! Este o mărturisire națională a păcatului. Conștientizarea unei întregi cetăți: „Suntem vinovați înaintea lui Dumnezeu cu tot ce avem și cu tot ce se găsește la noi, totul este întinat.” Și apoi: un strigăt insistent, plin de căință, către Dumnezeu pentru milă. Pocăința s-a manifestat în fapte. Toți se abțineau de la mâncare; chiar și animalele trebuiau să postească, - pentru că vitele nu-și primeau hrana, au început să răcnească. Și astfel, în această cetate extrem de mare, rugăciunea poporului se amesteca cu răcnetul vitelor. Tot ce era în oraș, mare și mic, își mărturisea public vina; oamenii plângeau și se tânguiau în case, pe câmp, în grajduri. Era ca un singur strigăt către Dumnezeu.

Nu trebuie să uităm, desigur, că ne aflăm aici, pe pământ oriental, unde bucuria și tristețea sunt exprimate în felul lor specific. Chiar dacă observăm toate acestea, rămâne faptul unei căințe ciudate generală și profundă. Oamenii s-au smerit cu pocăință înaintea lui Dumnezeu pentru că au crezut cuvântul Domnului vestit prin gura lui Iona.

Cu toate acestea, există un lucru pe care nu trebuie să-l trecem cu vederea. În parte, pocăința publică a fost făcută la porunca împăratului; versetul 7 indică clar acest lucru. Acest lucru ne amintește de zilele noastre publice de pocăință și rugăciune în vremuri de nevoie. Peste tot în țară, bisericile sunt atunci deschise, pentru ca oamenii să implore mila lui Dumnezeu. Aici, însă, totul a fost exprimat într-o măsură mult mai mare. Aici împăratul a mărturisit public vina tuturor; era mâhnit de păcatele sale și a cerut același lucru de la fiecare locuitor pentru a evita, dacă era posibil, judecata. El a trimis o proclamație ca fiecare să postească, să jelească și să strige către Dumnezeu; ca fiecare să se pocăiască personal de căile sale rele și de nelegiuirea faptelor sale.

Împăratul văzuse răul. Și-a dat seama cât de dreaptă era judecata anunțată, dar avea și o inimă pentru poporul său. Nu i-a fost rușine să se socotească public cu Dumnezeu. El și-a exprimat credința în mila lui Dumnezeu și a sperat că El se va întoarce din focul mâniei Sale. Din faptul că această pocăință nu a produs roade durabile, trebuie să concluzionăm că nu a fost suficient de profundă, cel puțin nu la toți. Căci un secol mai târziu, când Naum și-a

proclamat profeția despre Ninive, a trebuit să spună: „Vai de cetatea sângheroasă! Este plină toată de minciuni și de violență” (Naum 3.1).

Oamenii din Ninive s-au pocăit în zilele lui Iona. Dar cât de repede a fost uitată durerea! Când pericolul a trecut, a dispărut adesea și efectul asupra inimii și conștiinței. O pocăință din frică nu stă în picioare. Trebuie să fie o întristare reală, evlavioasă a inimii. Numai o astfel de convertire va fi de durată. Cât de mulți oameni se trezesc într-o perioadă de boală și jură să-și schimbe viața, dar când răul trece uită de tot și își continuă vechea viață.

Mai târziu, din nou, lucrurile au mers atât de rău cu Ninive încât a trebuit să fie măturată până la urmă. A venit judecata și Ninive a dispărut de pe fața pământului. În anul 612 î.Hr. orașul a fost devastat de Nabopolassar, tatăl lui Nabucodonosor. Și acum, când călătorii ajung în regiunea Ninive, găsesc acolo doar două creste lungi de dealuri, înalte de vreo șase metri. Unul dintre acestea se numește Nebu-Junus, „Dealul lui Iona”, ca o amintire pentru toate timpurile a judecății lui Dumnezeu pe care o anunțase acest profet.

Dar haideți să repetăm: în zilele lui Iona, judecata a fost prevenită datorită pocăinței naționale a poporului; marea cetate nu a fost distrusă, cu toate că Iona a vestit judecata. Dumnezeu a avut milă de cetate pentru că locuitorii s-au întors la El. „Cine știe”, zice împăratul, „dacă Dumnezeu nu Se va întoarce și Îi va părea rău, și Se va întoarce de la aprinderea mâniei Sale, ca să nu pierim!” Ce proclamație emoționantă, împărătească, nu-i așa!

O, dacă și în vremea noastră orașul și țara ar asculta glasul Domnului! Din fericire, chiar și astăzi există oameni în funcții înalte care îi conduc pe oameni în mărturisirea păcatelor lor, încrezându-se în mila lui Dumnezeu. Dar cât de puțini țin cont de exemplul lor!

*

„Este Dumnezeu numai al iudeilor?”, întreb din nou împreună cu apostolul (Romani 3.29). Și iarăși răspund: Nu, El este și Dumnezeul neamurilor.

Harul este abundent. Ierusalimul și Ninive au fost păstrate prin același har (1. Cronici 21; Iona 3).

Iona în pântecul peștelui este un semn. El este un model al lui Hristos în suferințele și învierea Sa. De asemenea, Iona în Ninive este un semn. El este aici un model al lui Hristos, care vestește tuturor oamenilor mântuirea Domnului.

Însă Hristos nu a fost proclamat ca Mântuitor al națiunilor decât după ce a murit și a fost înviat. Grecii care au dorit să-L vadă în timpul vieții Sale au fost respinși (Ioan 12.20-24).

Mai întâi, bobul de grâu trebuia să cadă în pământ și să moară. Și atunci va aduce roade din belșug. Hristos a murit pentru poporul lui Israel, dar nu numai pentru popor, ci pentru a aduna la un loc pe copiii lui Dumnezeu împrăștiați (Ioan 11.52). Încă din timpul vieții Sale - după ce a fost respins de Israel - samaritenii l-au numit Mântuitorul lumii. Iar Hristos Însuși a spus că Își va da viața pentru ca lumea să fie mântuită (Ioan 3.17).

Iona în pântecul peștelui, așa cum am menționat mai devreme, este, de asemenea, un semn al lui Israel. El este un model al poporului care va ajunge la cunoașterea vinovăției sale și va striga către Dumnezeu în necazul său și care va fi salvat a treia zi și va fi scos din marea sa suferință pentru a se trezi spiritual și național.

De asemenea, Iona în Ninive este un model pentru Israel. Căci în acea a treia zi, Israelul convertit va fi iertat de Dumnezeu. El va fi însărcinat să proclame mesajul de mântuire către națiuni, pentru convertire și binecuvântare. Din acest motiv, nu avem nicio descriere a călătoriei lui Iona la Ninive. Imediat după ce a fost salvat din pântecul peștelui, îl vedem acolo ca predicator. Ce efect puternic a avut scurta sa predică! În actuala dispensație a harului, așa ceva, la această scară, nu se întâmplă. Acesta este încă viitor. În acel timp, însă, când poporul lui Israel, umplut de Duhul lui Dumnezeu, își va putea urma chemarea, națiuni întregi vor fi cu adevărat instruite. Gemetele creației vor înceta (așa cum s-a întâmplat în Ninive după pocăința poporului) și va începe un timp de mare bucurie și binecuvântare.

Este frumos că împăratul păgân are o oarecare cunoaștere a gândului lui Dumnezeu. El se exprimă ca un profet. Îi auzim pe Amos și pe Ioel exprimând un astfel de „cine știe” – „poate” – cu privire la Iuda și Israel (Amos 5.15). Este un „cine știe” legat de întrebarea: Nu va fi Dumnezeu milostiv dacă vom lăsa răul și vom face binele?

Dumnezeu ia aminte la orice mărturisire. Chiar și atunci când împăratul păcătos Ahab s-a smerit, Dumnezeu l-a ascultat, deși El, Atotștiutorul, cunoștea că Ahab era călăuzit mai puțin de o pocăință sinceră, și mai mult de teama de moarte și de judecată. Din cauza smeririi sale, judecata a fost amânată. David spune: „Am spus: Voi mărturisi Domnului fărădelegile mele și Tu, Tu ai iertat nelegiuirea păcatului meu” (Psalmul 32.5). Ar fi bine ca toată lumea să-și amintească faptul că aceasta este condiția prealabilă pentru iertare. Pe de altă parte, putem conta cu siguranță pe iertarea lui Dumnezeu dacă venim cu o mărturisire sinceră. Omul trebuie să se plece sub mâna puternică a lui Dumnezeu, apoi El îl va înălța. În ceea ce privește Ninive, citim: „Și Dumnezeu S-a întors de la răul pe care zisese că li-l va face și nu l-a făcut” (Iona 3.10).

Este deci Dumnezeu om, ca să Se poată căi de ceva, pe care El Însuși Și l-a propus? Oare nu știe El totul dinainte? Îl putem privi pe Dumnezeu din două părți: mai întâi ca pe Cel al cărui plan va rămâne în picioare în ciuda tuturor faptelor și păcatelor oamenilor, apoi ca pe Cel care, ca și noi, oamenii, se lasă întrebat și Își retrage o judecată anunțată, atunci când Îi cerem iertare. Din acest ultim punct de vedere trebuie să ne gândim aici la Dumnezeu. Dacă deja omul slab, văzând răul, îl pedepsește pe acesta, iar pe de altă parte își retrage mâna atunci când are sentimentul sincer de vinovăție, cu atât mai mult marele și milostivul Dumnezeu va acționa astfel. Să observăm bine că se spune: „Dumnezeu S-a întors de la răul pe care zisese că li-l va face”. Astfel, El a văzut atât faptele lor, cât și întoarcerea lor de pe căile rele. Nu era vorba doar de cuvinte, nu era doar o proclamare; nu, erau fapte, iar acestea dădeau mărturie despre faptul că faptele rele fuseseră întrerupte. Aceasta a fost ceea ce a atins inima lui Dumnezeu și L-a făcut să Își retragă mâna întinsă pentru judecată.

Cu toate acestea există încă ceva mai bun decât îndreptățirea prin fapte. În timp ce noi auzim aici: „Și Dumnezeu a văzut *faptele* lor”, citim în 1. Samuel 16.7 că Dumnezeu se uită la *inimă*.

Pocăința națională și o mărturisire a vinovăției manifestată prin fapte sunt ceva care place inimii lui Dumnezeu, evită pedeapsa Sa și aduce binecuvântare. Dar, adesea, aceasta nu durează mult timp. Pe de altă parte, ceea ce are valoare eternă este convertirea inimii. Fie ca cititorul să se gândească la asta!

Dumnezeu ne cunoaște pe deplin. El știe dacă ne-am condamnat cu adevărat.

El L-a trimis pe Fiul Său, care este mai mult decât Iona, să ne propovăduiască. Acum ne aflăm sub judecata lui Dumnezeu și mânia lui Dumnezeu rămâne asupra noastră dacă nu credem în Fiul Său, Mesagerul Său.

Ce slujitor credincios a fost Isus! Ce Persoană înălțată și glorioasă! Pentru bieții păcătoși a murit și a înviat. Și acum vă întreb: A fost Isus acceptat? Au ascultat ei vocea Lui? Cum s-a descurcat El în țara căreia Dumnezeu i-a dat binecuvântări atât de bogate, în mijlocul poporului care primise legăminte și promisiuni? Bărbații din Ninive au ascultat de predica lui Iona, dar Israel nu a dat atenție glasului Domnului.

Milioane de păgâni L-au ascultat pe Isus; dar nu cumva creștinismul a luat și el calea lui Israel? Oare nu auzim și astăzi strigătul de durere al Domnului nostru: „Oamenii din Ninive (...) s-au pocăit la vestirea lui Iona; și, iată, aici este mai mult decât Iona!” (Matei 12.41).

O, de nu s-ar amâna convertirea! În curând, timpul de har limitat de Dumnezeu se va sfârși! Să fim atenți la glasul de chemare al lui Isus pentru a scăpa de judecată! Ca să cădem în genunchi și să ne mărturisim păcatele, ca să putem avea parte de mila veșnică a lui Dumnezeu!

Isus este Mântuitorul lumii. El a venit să caute și să salveze ceea ce era pierdut.

Eu vreau să cânt al Tău har mare,
Ce azi odihne-mi dă deplin,
S-ador a Ta iubire mare,
O, Dumnezeule divin!
De pe căi rele, haru-l scoate
Pe păcătos, pe cel pierdut
Și ca pe-un fiu, ce vine-acasă,
Iubirea îl întâmpină.

Tradus de la: [Buch Jona Kapitel 3 - Jona in Ninive](#)

Traducere: Ion Simionescu